

ὅστις λαθών εἰς τὴν χεῖρα δεινῶς τὴν ώραίαν παρθένον ἔδηξε καὶ ἐπληρώθη ἡ πρόρρησις ἡ ἀπαισία.
Κέλης πλήσιον ἔκει ὁδεκάκωπος ἦν ώρμισμένος καὶ ἐν αὐτῷ νεκρὸς κατετέθη τῆς τλήμονος κόρης.
Μόλις οἱ ναῦται τὰς κώπας ἐγγίσαντες ἔτοιμοι ἦσαν τὰς τῆς θαλάσσης πλευρὰς ἵνα πλήξωσιν, αἴρηντες ἡκουσθη θρηνος ὅδύν, ὃς κραυγὴ ἀετοῦ διὰ βέλους τρωθέντας, πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὴν βιβήν ἀποροῦντες καὶ εἶδον νέον πηδῶντα ἀπὸ λέμβου εἰς λέμβον ὡς λέοντα, ὥστις τρέχει πηδῶν καὶ κρημνούς καὶ χαράδρας ἀγρίων διώκων, ἄλλο θηρίον αὐτὸν προσθαλὸν καὶ ἐκδίκησιν πνέει.
Φάσγανον φέρει εἰς χεῖρας ὃ νέος ὅδύν, ἀργυρόχρουν, ὥστε οὐδεὶς ν' ἀντικρούσῃ αὐτοῦ τὴν δρμὴν δοκιμάζει.
Τὸ τελευταῖον ἐποίησεν ἀλλα τὴν ἀκάτου, ἥτις τὴν κόρην νεκρὸν εἰς τὸ κῆτος ἐκράτει καὶ πάντας τοὺς ἀκολούθους αὐτῆς, πενθηφόρους ἤρευα θρηνοῦντας.
Ἐστη ὃ νέος ἔκει καὶ βαρέως οἰμώιας τοιαῦτα λέγει ἐν γόρῳ «Παρόντες, ἐγὼ ὁ φονεὺς τῆς παρθένου! Οἵμοι ἡγάπων αὐτὴν ὃ δὲ ἔρως μου ἀμετρος ἦτο, πλὴν ἀλλ' ὑπῆρξεν αὐτὸς φονικός, ἥτο ἔρως κακοῦργος! Ἡμην ἐγὼ κομιστής τοῦ καλάθου, δε εἰγε τὸν ὄφιν.— Σύγγνωθι, φίλη θανοῦσα! τὸ σῶμα μου δέξαι: νεκρέ της! εἶπε καὶ πρὸν τις προφθάση τὴν χεῖρα αὐτοῦ νὰ κρατήσῃ πλήττει καριών αὐτὸν ἐπὶ τῆς παιδικῆς του καρδίας.
Αίμα εὑθέως θερμὸν ἐρυθρόμελαν ὠρμητεν ἔξω ἐκ τῆς βαθείας πληγῆς καὶ ἐν ἄχ! ἀσθενὲς ἐκφωνήσας πίπτει ὃ νέος πρηνής καὶ ἐκπνέει πλητίον ἐκείνης, ἦν ἐν τῷ βίφειάλει ψυχήν του καὶ ἐπρεπεν ἵδη μὴ διπαρχούσης αὐτῆς οὐδὲ αὐτὸς ἐν τοῖς ζῶσι νὰ μένῃ.

* *

Τάφον διπλοῦν τοῦ Βεσπόρου τὸ ἱερεμον κῦμα θωπεύει, τάφον παρὰ τὴν ἀκτὴν τὴν πρὸς τὰ ἔω, δυάς δὲ συμμέτρων καὶ εὐθαλῶν κυπαρίσσων σιγῇ κλινουσῶν πρὸς ἀλλήλας κέει σκιάν ἐπὶ τούτου καὶ μύρων πληροῖ τὸν αἰθέρα.
Λέγουσιν ὅτι τὴν νύκτα, δόπτε ἡ φοίβη προσρίπτει φῶς ἀληθηρὸν καὶ μαρμαρίει πλειάδων ὑμάς αἰδημόνων, ὅτε τὸ κῦμα φλοιοσθοῦν ρέει, ὥσπερ ποταμίον νῦμα, ἂν τις ἐκείθεν διέλθῃ ἡδύτατα χρυσατ' ἀκούει,
ώσπερ ἀγγέλων μελπόντων φόδας, καὶ σκιάς δύο βλέπει,
ἀσπαζομένας ἀλλήλας ὑπὸ τὰς πυκνὰς κυπαρίσσους,
ἀφωνος μάρτυς δὲ τούτων παρίσταται «ὁ πύργος τῆς κόρης».

Ἐν Κεστάνη.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Π. ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΩΝΕΤΤΑΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Εἶτα δεικνύων τὴν Μάρθαν, προσέθηκε:

— Ἐπιτηρεῖτε τὴν δεσποινίδα καὶ περιποιήθητε αὐτὴν καθὼς ἀξίζει.

— Εμπρός, κυρία, εἶπεν ὁ λοχίας, δεικνύων τὸ δωμάτιον του εἰς τὴν Αντωνέτταν.

— Η Αντωνέττα εἰσῆλθεν, ἐκείνος δὲ τὴν ἡκολούθησε καὶ εἶτα ἔκλεισε τὴν θύραν.

Τὸ δωμάτιον τοῦ λοχίου ἦτο σκοτεινόν, κακῶς φωτιζόμενον ὑπὸ χαμηλῶν καὶ στενῶν παραθύρων. Η τράπεζα καὶ τὰ καθίσματα ἦσαν ξύλινα, ἀμυδρὸν δὲ φῶς ἔρριπτον τὰ ἐπὶ τῆς τρα-

πέζης δίκηρα. Μέγα βιβλίον εύρισκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡνεῳγμένον, παρ' αὐτῷ δὲ μελανοδοχεῖον ἐκ μολύβδου καὶ παλαιαὶ ἐκ πτερῶν γραφίδες ἐσπαρμέναι τῇδε κάκεῖσε. Ο λοχίας προσεκάλεσε τὴν Αντωνέτταν νὰ καθηση ἀπέναντι αὐτοῦ, ἐκείνος δὲ ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης.

— Σάξ δίδω ἐκατὸν σκοῦδα ἐὰν μὲ ἀφίσητε ἐλευθέραν, εἶπεν ἡ Αντωνέττα.

— Εἰσθε λοιπὸν τόσον πλουσία;

— Ισως.

— Ποιά εἰσθε;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Οφείλω νὰ τὸ γνωρίζω, τὸ ἀπαιτῶ, εἶπεν ὁ λοχίας ἐρεθισθείς.

— Ο λοχίας ἦτο εὐειδῆς μαλάγγρους νέος, μὲ λεπτορυθμὸν χαρακτηριστικά, μὲ κομψὸν μύστακα, μὲ διαπεραστικὸν βλέμμα καὶ αὐστηρὸς τοὺς τρόπους.

— Καὶ διατί θέλετε νὰ μὲ γνωρίσητε; Παρεσύρθη εἰς τὸν χορὸν ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας μου. Τὸ σονομα μου ἀποκαλυπτόμενον δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ διὰ πάντα!

— Καὶ ἐὰν ωριζόμην ὅτι θὰ τὸ ἐτήρουν μυστικόν;

— Τότε λοιπὸν ἀγεσθε ἐκ ματαίας καὶ ἐνόχου περιεργίας.

— Ο λοχίας εἶχε τὰ βλέμματα αὐτοῦ προστλωμένα ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς Αντωνέττας ἐφ' ὃν ἤστραπτε δακτύλιος φέρων ὑψηλὸν ἔμβλημα.

— Αἱ χειρες σᾶς προδίδουν, εἶπεν, ὅτι εἰσθε μεγάλη κυρία.

— Καὶ ἐδράξατο ισχυρῶς τὸ βραχίονος αὐτῆς.

— Η Μαρία Αντωνέττα ἀφῆκε φωνὴν καὶ ἡσθήνθη ὅτι θὰ λιποθυμήσῃ. Αλλ' ὁ λοχίας τῇ ἀφήρετε ἐπιτηδείως τὴν πρωσπάριδα.

— Αἴρητε σᾶς προδίδουν, εἶπεν, ὅτι εἰσθε μεγάλη κυρία.

— Η Μαρία Αντωνέττα!

— Είτα μὲ παρακλητικὸν τόνον προσέθηκε!

— Συγχωρήσατε μοι!

— Η Μαρία Αντωνέττα, ωρά, τῷ ἀπόκτησε:

— Σᾶς συγχωρῶ, ἀλλὰ ὄρκισθητέ μοι ὅτι θὰ φυλάξῃτε μυστικὸν τὸ σονομα μου.

— Τὸ ὄρκισμα.

— Διὰ πάντα;

— Μέχρι θανάτου!

— Εξακολουθῶν είτα μετὰ μυστηριώδους ἀμα καὶ σταθεροῦ ὑφους, προσέθηκεν:

— Αλλως τε, σᾶς ἀγαπῶ τόσον πολὺ ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον θὰ θελήσω νὰ σᾶς καταστρέψω.

— Σεῖς; μὲ ἀγαπᾶτε; . . . οὐέλαθεν ἡ Αντωνέττα μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως.

— Σᾶς λατρεύω! Ναί, εἶμαι δι' ὑμᾶς ἀγνωστος, τρελλός, ἔνοχος ἵσως. Αλλ' ἀκούσατε με. Σᾶς εἶδον διὰ πρώτην φορὰν ὅτε ἐσθε σύζυγος τοῦ διαδόχου καὶ ὅτε εἰσῆλθετε πανηγυρικῶς μετ' αὐτοῦ διὰ τὴν Πύλης τοῦ Συνεδρίου. Ήμην τότε εἰς τῶν ιππέων τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ πλῆθος ἀνευφάμει ὑμάς. Μετέβητε μέχρι τῆς Αγίας Γενοβέρας, είτα δὲ ἐπανεκάμψετε εἰς τὸ Κεραμικόν. Ετρώθη καὶ κατεβλήθην ὑπὸ τοῦ κάλλους σᾶς. Μυρίζεις ἔκτοτε ἐμέμφην ἐμαυτοῦ ὡς ἀφρονος, ὡς ἀθλίου, ἀλλὰ τὸ ἴνδαλμά σας οὐδέποτε ἡδυνήθην νὰ ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμοῦ. Ανήκον εἰς ὑμᾶς καὶ ἀνήκω εἰσέτι. Θέλησιν δὲν ἔχω! Ναί, ἐγώ, ὃ ἀπλούς ιππεὺς τῆς ὑπηρεσίας, ὃ ἐλθών ἐκ τῆς Βρετάνης, διήγαγον ὄλοκληρον ζωὴν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ἀφ' ἧς στιγμῆς κατὰ πρώτην φορὰν σᾶς εἶδον. Δι' ἐμέ ἀξίζετε περισσότερον ὅλου τοῦ κόσμου. Ίδου, σήμερον εύρισκεσθε πρὸ ἐμοῦ, ωραία, θελκτική, θειά! Α! πόσον σᾶς ἀγαπῶ! Πόσον εἶμαι ἀθλίος!

— Επάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἤρξατο νὰ κλαίη.

Η Αντωνέττα έστιγει. Οιδέποτε ήκουσε φωνήν έρωτος τόσον ειλικρινούς, τόσον θερμού! Η καρδία της έπαλλεν. Ό λοχιάς έπανέλαβεν.

— Νατί, είσθε ή Αντωνέττα της Γαλλίας, ή κυρίαρχος πάντων, έγώ δέ είμαι ἀφανῆς ύπακούς σας, ἀλλ' οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ παρεμποδίσῃ νὰ σᾶς λατρεύω, διότι γνωρίζω ὅτι εἰσθε καλή καὶ ἀγαθή, διότι σᾶς βλέπω ωραίαν καὶ ἀγνήν, διότι ἐάν ήμην πρίγκηψ—ἴσως δὲ ἔχω καρδίαν πρίγκηπος—έγώ μόνος θὰ ἐπεθύνουμε νὰ σᾶς ἀγαπῶ!.. ΤΑ! συγχωρήσατε μοι! Βλασφημῶ! Δέν εἰξεύρω τί λέγω!

Καὶ ἔπεισε γονυκλινής.

— Κυρία, μὴ μὲ περιφρονήσετε, μὴ μὲ μεμφθῆτε Η καρδία, καθώς βλέπετε, δέν λαμβάνει υπ' ὅψιν κοινωνικάς τάξεις, ἀξιώματα, καθήκοντα, τίποτε! Ο ἔρως μου εἶναι ἀκούσιος, τὰ δὲ πάθη μου μοιραί!

— Έγέρθητε, παρακαλῶ, διέταξεν ή Αντωνέττα τρέμουσα.

Τῷ ἔτεινε τὴν χειρά, ἐκεῖνος δὲ ἡσπάσθη αὐτήν μετὰ παραφορᾶς.

— Πῶς ὄνομάζεσθε, ἡρώτησεν;

— Ροσνόν.

— "Οταν θὰ θελήσητε χάριν τινά, δι' ὑμᾶς ἢ διά τινα ἐκ τῶν ὑμετέρων, ἀρκεῖ νὰ μοι τὸ εἴπητε.

— Δέν ζητῶ τίποτε, Κυρία, ἀπήντησεν, ἐπιθυμῶ μόνον νὰ φροντίζητε περὶ τῆς εὐδαιμονίας σας. Ζητῶ μόνον παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅπως προστατεύῃ ὑμᾶς. Τίς γνωρίζει τὸ μέλλον; Εν μέσῳ τοῦ ιδιοτρόπου τούτου λαζούς οἱ κινδύνοι εἶναι διαρκεῖς. Αἱ περιστάσεις εἶναι χαλεπαί, τὰ πλήθη ἀλαζάζουσι, τρέμω δὲ διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὴν...

Ἐσίγησεν αἰρόνης.

Τότε ή Αντωνέττα καταληφθείσα υπὸ ἀρχαίων προδιεθημάτων ἀνεμνήσθη τῶν ἀλλοτε φρικωδῶν οἰωνῶν, τῆς ἐκραγείσης θυελλῆς ἐν Βερσαλλίαις μετὰ τοὺς γάμους της, τῶν βροντῶν, αἰτινες ἐδόνουν τὸ ἀνάκτορον ὅτι εἰσήρχετο, τῶν δυστυχῶν ἐκείνων πλασμάτων τῶν καταπατηθέντων υπὸ τοῦ πλήθους, ὅτι ἐκάη τὸ πυροτέχνημα τῆς 30 μαΐου 1770, ἐπὶ τῆς πλατείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΙ', πρὸς τιμὴν τῆς ἐνώσεως τῆς.

Ανεστένχει μετὰ φιθύρου γλυκυτάτου.

— Θεέ μου, βοήθησόν με.

Εἶτα ἐπαναθέσα τὴν προσωπίδα της, εἶπεν εἰς τὸν λοχίαν:

— Διατάξατε νὰ φέρουν ἀμαζένιαν χαίρετε κύριε! χαίρετε. Εὔχαριστω.

Ο λοχίας ἔζηλθε καὶ ἐπανῆλθε μετά τίνα λεπτά:

— Είναι ἑτοίμη, εἶπε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς.

Διῆλθεν αὖθις ή Αντωνέττα πρὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Η Μέρθι ἀνέμενεν αὐτήν. Ταχέως ἀνήλθον ἐπὶ τῆς ἀμυξῆς.

Ο Ροσνόν μὲ πάλλουσαν καρδίαν, ἀφοῦ παρηκολούθησεν αὐτὰς διὰ τοῦ βλέμματος ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, ἐπανέκυψεν εἰς τὸν σταθμὸν πελιδόν, ἔζηντλημένος, προσπαθῶν νὰ μειώσῃ. Οἱ ψύλακες παρετήρουν αὐτὸν, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ τὸν ἐρωτήσωσιν.

Ἐν τούτοις δὲ εἰς ἔξ αὐτῶν εἶπεν:

— Λοιπόν, συνενοήθητε;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ λοχίας μετ' ἐπιπλάστου ἀταραχίας.... ἀλλως τε εἶναι παλιαῖς φιλινάδεις!

Περὶ τὸ λυκκυγές ὁ ἀξιωματικός, οινοβαρῆς πάντοτε, εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν μετὰ θορύβου.

— Ήση εἶναι αἱ φυλακισμέναι;

— Ἐδραχπέτευσαν!

— Πῶς ἐδραχπέτευσαν; Μὲ τόσους ἐδῶ ἀνθρώπους εἶναι δυνατόν;

— Τὰς ἀφῆκα νὰ φύγωσι!

— Καὶ διατί;

— Δέν θὰ σᾶς ἀποκρύψω τίποτε, δέν θέλω δὲ νὰ αἰτιάσθε τοὺς ἀλλούς. Ήσκη φίλαι μου καὶ προύτιμησα νὰ ὑποστῶ τὰς συνεπείας τῆς ὄργης σας παρὰ νὰ τὰς ἀφήσω εἰς τὴν τύχην των.

— ΤΑ! θέλεις νὰ κάμης τὸν εύγενη, κ. λοχία! Καλά, ἀλλὰ θὰ μοι τὸ πληρώσης.

— Τὰ περιέμενον.

— Κατὰ πρώτον θὰ φυλακισθῆς καὶ κατόπιν θὰ ἀποθηθῆς!

— Εστω.

Η ἥρεμίκ τοῦ Ροσνοάν ἐτέραττε τὸν ἀξιωματικόν, δστις ὑπώπτευς μυστήριον τι, ἀλλ' οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ πείσμονος βρετανού, δ ὅποιος, ἀποφασισθείσης τῆς φυλακίσεως καὶ τῆς καθαιρέσεως του, ἡδύνατο νὰ ὑπερασπίζηται τὴν φίλην του.

Η Μαρία Αντωνέττα δέν ἐλησμόνησε τὴν φρικώδη ἔκεινην νύκτα ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς ὄδου Ἀγίου Ονοράτου καὶ εύρεθη μετὰ τῆς Μάρθας ἐν τῇ ἀμέλη, ἔμεινε καταβεβλημένη, σκεπτομένη τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεξεν ἔνεκα τῆς ἀπερισκεψίας της. Τὸ τὴν ταρχὴν καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀγωνίας ἦν πρὸ τινος εἶχε διέλθει εύρισκομένη, ἀνεπόλει τὸν ἐπιποτικώτατον Ροσνοάν. Εν τῇ καρδίᾳ τῆς διετήρει εἰσέπι τὴν φωνήν του, φωνὴν ἔρωτος σφοδροῦ καὶ εὐγενοῦς. Οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ὠψιλησεν πρὸ αὐτῆς μεθ' ὑπερεκχειλιζούσης ειλικρινείας. Άλλὰ δέν ἡδύνατο προφανῶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι ἡγάπα τὸν νέον τοῦτον Τὰ πάντα διεχώριζον αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ, παρὰ τὸ βαθὺ δετῆς ἀβύσσου, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν, ἐταράχθη υπὸ τῆς συναντήσεως τοῦ ἀνθρώπου τούτου, δστις ἐλέχτρευεν αὐτὴν μέχρι θανάτου.

Αἱ ἔρωτικὲ φροντίδες ἐπιφέρουσι λήθην εἰς ὥρας τινὰς ἀνίας τοῦ βίου. Καὶ ὅταν ἀκόμη αἱ ἀναμνήσεις εἶναι θλιβεραί, ἔχουσι θηλυγητρα, ἔτινα μᾶς καταβέλλουσι, τότε δὲ ἀκολουθοῦμεν τὴν ρήν τοῦ χρόνου, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῷμεν, ὅπως ὅταν φερώμεθα υπὸ τοῦ ἀκατασχέτου φείθου ποταμοῦ τινάς.

Η ἀμαζάνη σταματήσας ἀπέσπασε τὴν βασιλισσαν τοῦ ρεμβασμοῦ.

Ἐβαίνεν ἡ ἀμαζάνη πρὸς σκοτεινὸν χωρίον τῶν Βερσαλλιῶν, ἐκεὶ δὲ η Μαρία εἶχε διατάξει τὸν ἀμαζηλάτην νὰ σταματήσῃ, ὅπως μὴ δώσῃ μποφίας εἰς τὸ Τριανόν.

Αἱ δύο γυναικεῖς μετέθησαν πεζῇ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός καὶ διὰ τῆς αὐτῆς θυρίδος διῆς εἶχον ἔξελθει εἰσῆλθον χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο. Οὐδεὶς παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν των. Πάντες ἔκοιμῶντο, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Η Μαρία Αντωνέττα ἀπεκοιμήθη πρὸς τὸ λυκαυγές, καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ηλιος ἤρξατο νὰ ρίπτῃ τὰς ἀκτίνας του ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κάπου.

ΧΑΙΡΙΣΜΑΤΙΚΟ ΛΙΓΑΝΙΟΝ * *

Μετά τινα ἔτη, κατά τινα πρωΐαν τοῦ ὀκτωβρίου, περιβεβλημένη νυκτερινὸν ἐνδύμα, φέρουσα δὲ ἐπικλυμματικά ἐκ λευκῆς μουσελίνης, η Αντωνέττα καθημένη παρὰ τὸν ιερέα Ζιράρ ἡγετο πρὸς τὴν κεντρικὴν πλατείαν, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ πλήθους ὅπερ συνωστίζετο ἐκατέρωθεν τῆς ὄδου, φωνή τις ἡκούσθη ἐν μέσῳ τῆς ὄχλοσθης ἔκεινης. Ήτο δὲ Ροσνόν. Η Αντωνέττα κατέστη ὡχρά, τὰ βλέμματα συνήντησαν τὰ τοῦ Ροσνοάν, ἐν τῇ ταχείᾳ δὲ ταύτη ἀνταλλαχθῆ τῶν βλεμμάτων, εἶπον μεταξύ των «Σᾶς ἀναγνωρίζω, χαίρετε. Εν τῇ καρδίᾳ μου ἔχω τὴν εἰκόνα σας!» Εκεῖνος δέ: «Σᾶς λατρεύω».

Η ἀμαζάνη ἐκηκολούθει τὴν πρὸς τὴν πλατεῖαν ἀγουσταν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἰδῃ τι, ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀνθρώπως ἔκεινος ἀπέθανε χάριν αὐτῆς.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.